

Testvérek

„Ó, mily szép és mily gyönyörűsége, ha a testvérek egyetértésben élnek!”

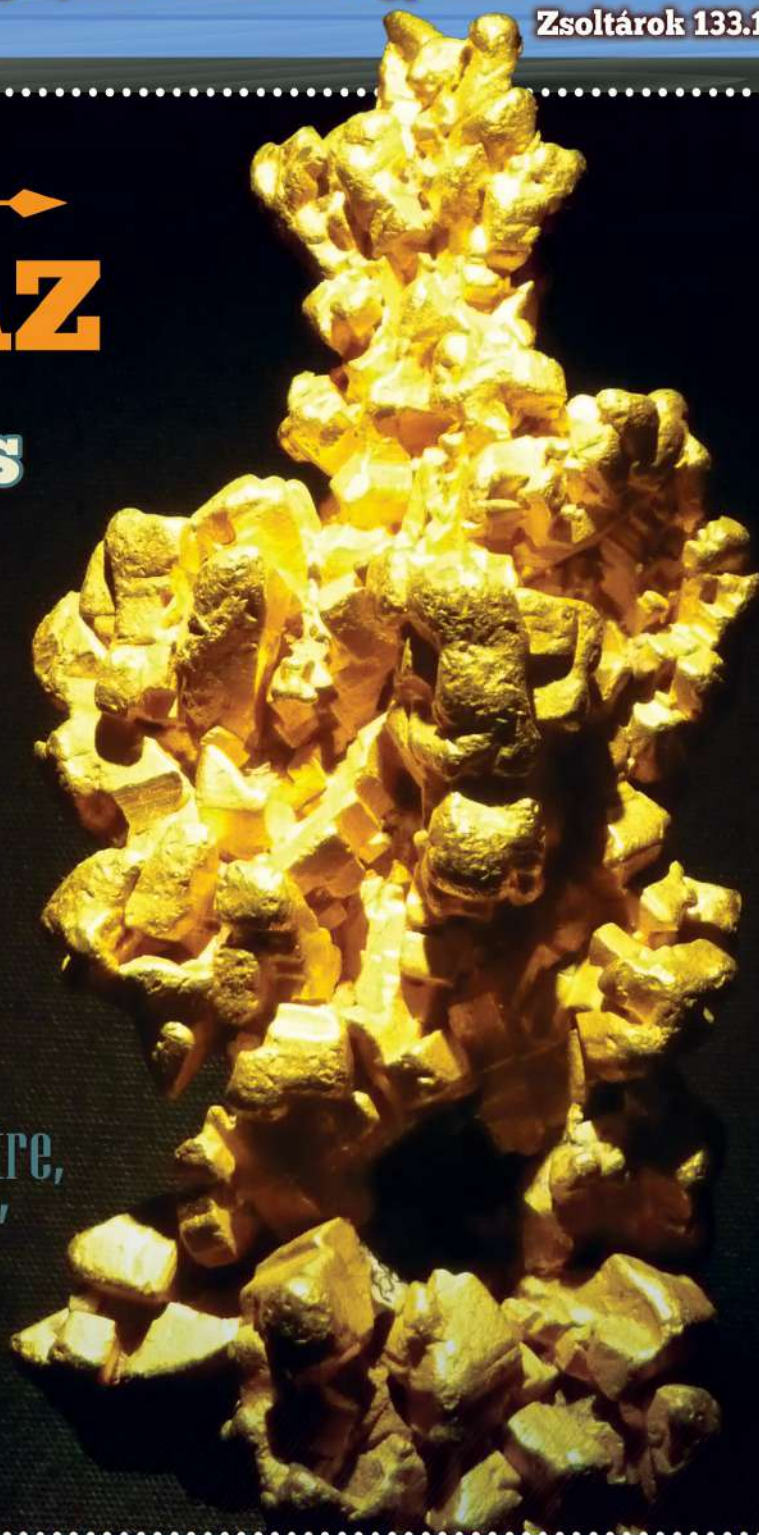
Zsoltárok 133.1

ARANYLÁZ

Többgenerációs tábor Telkibányán

„a ti megpróbált hitetek, amely sokkal értékesebb a veszendő, de tűzben kipróbált aragnál, Jézus Krisztus megjelenésekor méltónak bizonyuljon a dicséretre, a dicsőségre és a tisztességre.”

I Péter 1,7

Egy félreértett ünnep

1609 mindnyájunk számára ismerős lehet, Bocskai István letelepíti a hajdúkat Böszörményben. Valami hasonló letelepedésről olvashatunk a krónikák könyvében is, csak itt egy kicsit erőszakosabb formában. A zsidó megérkezés, térhódítás Dávid vezetésével a jebúsziai mészárlásával kezdődött, mégis egy vallásos közegben,

hiszen tudjuk, Dávid Isten embere volt. A hajdúság letelepítése, pedig pontosan egy szabadságharc után történt, ami szintén vérontással párosult. Érdekes megfigyelnünk, hogy mindkét csoport háttérében jelen volt az Istenbe vetett hit. A zsidó, illetve a református hit. Istennel jártak és sikeresen megkapták azt területet, amit megígért nekik Dávidon vagy éppen Bocskain keresztül. Halhattuk, hogy Dávid Jeruzsálemet tette fővárossá, Böszörményt pedig a hajdúk fővárosának is nevezik.

Ige: 61 Krón 11,1-2; 4-5; 9.:

Ezután egész Izráel összegyűlt Dávidhoz Hebrónba, és ezt mondta: Nézd, mi a csontod és húsod vagyunk! Azelőtt is, amikor még Saul volt a király, te vezetted harcba és hoztad vissza Izráelt, és ezt mondta neked Istened, az Úr: Te leszel népemnek, Izráelnek a pásztora, te leszel népemnek, Izráelnek a fejedelme! Ezután Dávid egész Izráellel együtt elment Jeruzsálem, azaz Jebúsz alá, ahol a jebúsziaiak voltak az ország őslakói. Jebúsz lakói ezt mondták Dávidnak: Ide ugyan nem jössz be! Dávid azonban elfoglalta Sion sziklavárát, és ez lett Dávid városa. Dávid egyre jobban emelkedett, mert vele volt a Seregek Ura.

A mi részesedésünk ebből elég nagy. Mi másodlagos Krisztustól származtatott módon beszélhetünk a saját prófétai, főpapi és királyi tisztünkről, ami magától Istentől ered. Prófétai tisztünk a Jézus nevére való vallástétel. Bármilyen helyzetbe kerülhetünk, amikor meg kell vallanunk Krisztust és az Ő megváltását. Papi tisztünk a háláldozat. Önmagunk háláldozati odaszánása Istennek bármilyen helyzetben. A királyi tisztünkre is kell, hogy hangsúly kerüljön. A királyi tisztünk nem e világon jelent uralkodást, hanem a bűn és a Sátán ellen vívott harcot jelenti. Krisztus halállal szembeni győzelmének tudatában kell a harcot felvenni a rosszal, a gonosszal szemben.

A Mindenható Isten segítsen minket ebben az életben felismerni, vezetőnké kérni, azt, akit nekünk adott, az egyszülött Fiát, Jézus Krisztust. Ámen.

A prédikáció elején beszéltem hajdú örökségünkről, reformátusságunk örökségéről. Ma is ezt az örökséget kell

követnünk és nem csak követnünk, hogy tudatommal elhiszem, mert ez felszínességhez vezet, hanem szívvel, és lélekkel. Ez az örökség, viszont semmit sem ér anélkül, aki az örökséget ránk, emberekre hagyta. KRISZTUS öröksége -a mi örök életünk.

Dávid egyre jobban emelkedett, mert vele volt a Seregek Ura. Mit tanít számunkra ez? Dávid Istennel járt és ezért lett egyre nagyobb Birodalma. De nekünk nem lehet birodalmunk, nekünk a saját birodalmunk, a mi életünk, amit úgy irányítunk, ahogy szeretnénk. Minden fórumon ezt hallhatjuk, valósítsd meg önmagad, légy szabad, légy önálló. Ezek mentén próbáljuk az életünket irányítani. Szeretett testvéreim Dávid pontosan nem ezt tette, hanem Istennel járt és az Ő útmutatásai szerint cselekedett. Nekünk is sokkal inkább kell Isten útmutatásaira hallgatnunk, hogy e világ zaja ne zavarjon meg minket, és az Ő irányába haladhassunk itt e Földön, ami a mennyország felé vezet. Erre a döntésre, hív minket Isten, hogy mellette döntsünk, és kísérjen életünkben, úgy, hogy Rá figyelünk, nem pedig csupán tudomást veszünk a létéről, hanem Vele is járunk egy úton, jöjjön bármilyen akadály, nehézség. Olyan döntés ez, amit meghozunk, és utána érezhetjük az Isten békességét, szeretetét, gondviselését.

Ide ugyan nem jössz be... ez is elhangzott a mai igénkben. Szeretett testvérek hányszor mondtuk vagy talán gondoltuk ezt a mondatot bárkire, aki hozzánk szeretett volna jönni, meglátogatni, de éppen nem éreztük azt, hogy társaságra van szükségünk. Itt nem vendégfogadásról van szó, hanem egy erőszakos területfoglalásról, amiben Dávidnak fontos szerepe volt, hiszen hitt és bízott Isten ígéretében, hogy vele lesz és mindent megad a népének, amit eltervezett, népének Izráel Istene. Mit tanít számunkra Dávid ezen jelleme? Isten ígéreteiben való bizalmat, és ha úgy érezzük egy szolgálat akár gyermekistentisztelet tartása, presbiteri szolgálat, gyermektáborban végzett bármilyen szolgálat, a gyülekezeti táborunkban végzett szolgálatok. Ide sorolhatjuk még a bibliaóra megtartását, vagy éppen az istentiszteleten az énekek és a bibliai szövegek kivetítését, vagy éppen az úrasztali virágok elhelyezését az Úr asztalán minden vasárnap, de azok a szolgálatok is, amik nem túl látványosak, akár a gazdasági, vagy egyéb adminisztratív feladatok. Ezek azok a szolgálati területek, amikre bárki jelentkezhet. Nem lehet minden ember egy nép vezetője, pásztora, mint Dávid. Gyülekezet vezető sem, de szolgáló keresztyén ember lehet, sőt azoknak kell lennünk leginkább, bárhol, ahol éppen vagyunk, boltban, iskolában, autópálya mellett segíteni, most így nyáron talán aktuális is lehet. Dávid legyen a példa számunkra, ahogy hitt Isten ígéreteiben és azt tette, amit az Úr várt Tőle. Fontos kiemelni testvérek, hogy várja és nem pedig elvárja. Egyszülött Fiát adta a bűneink megváltására, és azt várja, erre mi hogyan reagálunk rá. Ne legyünk olyanok, akiket a jebúsziai felszólítása megállít: Ide ugyan nem jössz be.

Isten áldását, hiszen itt lehetünk ezen a településen református emberként megkapva, örököelve Bocskai és a hajdúk örökségét, a református hitet. A református hit mellett kiálltak ősünk, nekünk is ki kell(ene) állnunk a hitünk és az örökségünk mellett. Ennek az örökségünknek köszönhetjük a templomunkat, az iskolát, mindezek

Isten áldásai a gyülekezetünknek. A Kálvin téri templomot is, ami a gyülekezet gyarapodásával vált szükségessé. Istené legyen ezért, most és mindenkor a dicsőség. Mi gyülekezetként mit tehetünk most 2026 nyarán? Tovább adni ezt a generációkon átívelő örökséget, ami megtart minket Böszörmény szívében, hogy mi lehessünk a föld sója, a világ világossága, itt Böszörményben, és bárhol, ahol járunk a mindennapokban.

Jeruzsálemben a jebúsiak, és valószínűleg zsidók is haltak meg a Jeruzsálem elfoglalásakor, mint ahogy a szabadságharcban is sok hajdú vesztette életét. Egytől egyig mind a két harcban vérüket adták a megígért területért, akár zsidók, akár hajdúk. Ezek az emberek a harcban a jövőjük alapját tették le cselekedetükkel. Ők tették le az ország és a városunk jelenlegi alapjait, mindezek mögött pedig a Mindenható Isten az, Aki cselekszik és a történelmet igazgatja most és minden időben. Ha ezek az emberek nem lettek volna, Dávid útja is nehezebb lett volna, és most lehet, hogy mi sem lennénk itt.

Krisztus hármassal tiszte hogyan kapcsolódik hozzánk? Ő a pásztorunk, Aki vezet minket, ezért az Ő útját kell próbálnunk magunkévá tenni.

Mi közülünk lehet 2026 nyarán Böszörményben mindehhez, ami Dáviddal és a rábízott néppel történt? 1609.

Szeretett Testvéreim! A Heidelbergi Káté tanítása ma is segít a keresztyén úton maradni, hiszen a keresztyén élet alapja Krisztus és az Ő hármassal tiszte: Próféta, Főpap és Király. –Próféta, hiszen míg az Ószövetségben Dávid korában is a próféták az Isten Igéjét szolták a népnek, és nem kevés esetben magának a királynak is. Jézus esetében teljesen megváltozik ez, hiszen Ő maga az Ige, Ő már nem a kijelentés hordozója, hanem maga a Kijelentés. – Főpap, hiszen míg az ószövetség és Dávid korában is a főpap évenként egyszer végzett áldozati szertartást a Szentek Szentjében. Jézus Krisztus ezt is magán hordozza, hiszen Ő a tökéletes áldozat, és Aki az áldozatot bemutatja. Egyszeri és tökéletes áldozat, és közbenjár értünk az Atyánál a mennyben. –Király volta abban fejeződik ki, hogy Isten felmagasztalta. „Neki adatott minden hatalom mennyen és földön” Ez a hatalom nem e világi hatalmas-

ságokhoz hasonló. Az Ő hatalmának eszköze ugyanis az Ige és a Lélek. Igéjével és Lelkével oltalmaz és megtart. Isten királyságát mutatja meg számunkra itt a Földön, elsősorban akkor válik számunkra nyilvánvalóvá Őr volta, amikor harmadnap feltámad a sírból, amit húsvétkor ünneplünk. Krisztus királyi volta tehát azt jelenti, hogy Isten Benne és általa uralkodik a világunkban.

Szeretett Testvéreim! Kedves Gyülekezet!

Mit jelent ez ma? Isten áldását.

Te leszel népemnek pásztor... hallottuk. Dávidnak szól ez az isteni kijelentés, mégis miért érezhetjük magunkénak? Isten vezetése Dávid házán keresztül, Jézus Krisztuson keresztül, hiszen tudjuk Dávid leszármazottja Jézus Krisztus. Ez a vezetés, amit Krisztuson keresztül mi is érezhetünk a napjainkban. Krisztus a mi pásztorunk. Dávidot a zsidó nép pásztorának hívta el az Őr, Krisztus viszont az egész világ, az őt követők sokaságának a Pásztorra. Krisztus a mi pásztorunk, de nekünk ennyivel meg kell elégednünk? Ez az alap szeretett gyülekezet. Krisztus a mi pásztorunk, de ez nekünk nem egy olyan életformát kell, hogy jelentsen, ami a fotelben való hátra dőlés. A pásztorlás nem azt, jelenti, hogy megyünk, amerre akarunk, hanem Krisztus vezetésével éljük az életünket. Imádságban kérve a vezetését, gondviselését, hogy Ő mutassa meg merre is tartson az életünk. Ha mégis letérnénk erről az útról, Ő az, aki utat mutat abban, hogy is kellene visszatérni a Vele való közös útra. És így lehetünk mi is keresztyén testvérei egymásnak, hogy nem felhántorgatjuk, hogy eddig hol voltál, hanem szeretettel fogadjuk azokat, akik visszatérnek közénk. Krisztus, aki a bűnös embert megváltotta, mi hogy ne fogadnánk az eltévedteket szeretettel, krisztusi módon. Segítjük, meghallgatjuk, és támogatjuk abban, amire éppen szüksége van. Krisztus példát mutatott számunkra abban is, hogy kell az elesettekhez támogatólag odalépni, akár a meggörnyedt asszony, a leprás ember, és a vámszedő Zákeus, a pénztől megmámorosodott ember élethelyzetében.

Varga László

Teológus hallgató gyülekezetünk tagja
Elhangzott 2026. 08. 09-én a templomban

Magyar hazám

Magyar vagyok, magyarnak születtem,
itt ringott a bölcsőm, itt életem.
Itt szállt könnyörögve édesanyám imája,
itt nyílt ki lelkem első szeretet-virága.

Magyar szívvel élek, nevetek vagy sírok,
magyarként gondolkodom, olvasok és írok.
Kicsi az országunk, de öröksége dicső,
mit ezer éven át megőrzött az idő.

Hőn száll az ég felé Kölcsey Himnusza,
múltat és jövőt Istenünkre bízva.
Áldott hazám földje, áldott egész népe,
nem hiába hullott őseinknek vére.

Számomra legszebb a magyar szó,
dallamos, rímes, nincs hozzá fogható.
Írók, költők tollából versek születnek,
melyek hazaszeretettől, hálától fénylenek.

A szerelem lángja itt lobbant fel bennem,
itt van az otthonom, munkám, kenyerem.
Gyermekeink, unokáink itt kezdtek szárnyalni,
hol sírva, hol nevetve útjukra találni.

Itt gyógyítja lelkem ismerősök mosolya,
Templomunk csöndje, utcák, terek zaja.
Kedves alföldi ákácok bódító illata,
messze szálló évek ábrándos dallama.

Gyökereim mélyek, ideköt sok emlék,
hátatelt a szívem, hűtlen sose' lennék.
Magyar hazám, te vagy örök otthonom,
s remélem itt pihenhet majd
fáradt testem is egykoron...

Nagy Sándorné Margitka

E-persely – a templomi adakozás új formája

meg vagy éppen jönnek divatba. Ennek az állandó változásnak Református Egyházunk, és benne gyülekezeteink is részesei.

Az adakozás ősidők óta elválaszthatatlanul szerves része istentiszteleteinknek, hiszen adományainkkal kifejezzük Isten iránti hálánkat, valamint megvalljuk azt, hogy minden, amink van, Istentől származik és csak azt adjuk vissza, amit az Úrtól kaptunk használatra, amit nem tarthatunk meg és nem vihetünk magunkkal, ha elköltözzünk e földi életből.

Azonban az adakozás formája változóban van. A készpénzhasználat már évek óta egyre inkább visszaszorul, ugyanakkor nagyobb szerepet kap a bankkártya használata. Egyre gyakrabban halljuk, hogy nem hozott magával készpénzt, aki részt vesz az istentiszteleten, és hiába szeretne adni, de nincs nála. Ugyanakkor, a különböző okos eszközök (okos telefon, okosóra stb.) teljesen termé-

szetes módon jelen vannak az életünkben, szinte „oda ragadtak a kezünkhöz”, ezért nagyon gyorsan teret hódítottak az elektronikus fizetésnél a hétköznapi életben.

Gyülekezetünk presbitériuma ezt a változást ismerte fel, és arról határozott – egyelőre csak próbaképpen –, hogy a templomban bevezetjük az e-perselyt, vagyis az adakozásnak az elektronikus formáját. A torony felőli kijáratnál, az iratterjesztésnél egy asztalon található eszközzel három előre beállított adományt lehet anonim módon eljuttatni a gyülekezet részére. Vagy ha valaki más, tetszőleges összeget szeretne az elektronikus perselybe „dobni”, akkor azt is beírhatja és elküldheti a bankkártya vagy az okos eszköz érintésével.

Fontos hangsúlyozni, hogy az adakozás és annak ez a formája is továbbra is teljesen önkéntes. Az eszköz kijelzője elég nagyméretű ahhoz, hogy a használó számára jól látható és egyszerűen használható legyen. Az adakozás teljes folyamata és a nyilvántartás is név nélküli. A bankszámlakivonatról sem lehet megállapítani, hogy ki és mennyit adott, „tett az e-perselybe”. Az eszköz nagyon egyszerűen használható, de természetesen szívesen segítünk, ha kérdés van ezzel kapcsolatban.

Bízunk abban, hogy ez az eszköz segítség lesz abban, hogy aki hálás szívvel adni akar, az megtehesse az Isten dicsőségére! Hiszen a Szentírás ősi Igéje ma is igaz: *Tudjuk pedig, hogy aki szűken vet, szűken is arat, és aki bőven vet, bőven is arat. Mindenki úgy adjon, ahogyan előre eldöntötte szívében, ne kedvetlenül vagy kényszerűségből, mert „a jókedvű adakozót szereti Isten”. Istennek pedig van hatalma arra, hogy minden kegyelmét kiárassza rátok, hogy mindenütt mindenkor minden szükségességgel rendelkeztek, és bőségeiből jusson minden jó cselekedetre.* (2 Korinthusi levél 9,6-8)

Loment Péter lelkipásztor

AZ ÉN KONFIRMÁCIÓM

2026. május 17-én a Bocskai téri templomban tettek konfirmációs fogadalmat és járultak először az úrasztalához a Baltazár Dezső Református Iskola nyolcadikos diákjai és néhány felnőtt.

Érdeklődéssel figyeltem őket és közben arra a napra gondoltam, amikor én konfirmáltam egy szabolicszalmári település református templomában. Abban a templomban, ahol engem pici babaként megkeresztel-

tek. A nagymamám erős hitű reformátusként, már 3 éves koromban vitt a templomba. Megtanított imádkozni és tőle tanultam meg a legszebb református énekeket. Legyen áldott az emléke!

Az állami iskola a templom mellett volt a 60-as években -ma múzeum- és hozzáteszem, akkor a hitet felvállalni

nem is volt olyan egyszerű és könnyű dolog.

A konfirmációs vizsga a zsúfolásig megtelt templomban nagyon szép és megható esemény volt. Mi, lányok tiszta fehér ruhában, a fiúk sötét öltönyben adtunk választ a gyülekezet színe előtt Becsy Sándor és Szabó Pál tiszteletes urak bibliai kérdéseire. Utána tettünk fogadalmat és járultunk az úrasztalához az első úrvacsorára.

A két lelkipásztor egyházi szolgálatát emléktábla őrzi a templomban. A település lakossága által megbecsült, köztisztelő álló egyházatyák voltak. Szeretettel emlékezem rájuk, tanításukra és arra, ahogyan bántak velünk, 13 éves, 7. osztályos diákokkal. Abban az időben még 7. osztályban volt a konfirmáció.

Az én lelkemből kitörölhetetlen az a templom, amely egy magaslatra épült valamikor a 13-14. században. Ma is működő templom, sok lépcső vezet fel az Isten házába. Ugyanúgy kitörölhetetlen az ottani hitvallásom, amely a mai napig tart. Büszke vagyok rá! Legyen áldott a két lelkipásztor emléke!

Tamus Elvira

Lelki kikötő a légikikötőben

A Liszt Ferenc Nemzetközi Repülőtér ökumenikus kápolnájának református lelkipásztora Dr. Krasznai Andrea járt nálunk a múlt tanév utolsó napjaiban. Egy csendesnap keretében találkozott iskolánk tanulóival és gyülekezetünk tagjaival. Hallgatva őt egy különös világról és az ott folyó lelkési szolgálatról kaptunk képet.

Munkahelye a magyar légiközlekedés fellelvára, mely a világ nagy útkereszteződéseinek egyike. Kultúrák találkozási helye. Sokan nem is tudják, hogy több, mint két évtizede működik benne ökumenikus kápolna. Miért van rá szükség? Kik veszik igénybe?

– merült fel bennünk a kérdés. Megtuttuk, hogy a repülés előtti különös lelkiállapotban, az ég és a föld közöttiségtől való félelemben az utazónak ki kell engednie a kezéből élete kormánykerekeit. Magát és történetét ilyenkor más összefüggésben látja, számol a halandóságával. Tehetetlenségében felfelé kapaszkodik. Reméli, hogy van Valaki, aki hallja, látja és megtartja őt. Az utazónak ilyenkor jól esik beszélgetni egy lelkipásztorral, aki segíthet neki Istenre bízni magát. Ezért van szükség a kápolnára és a lelkész jelenlétére -- derült ki a lelkész szavaiból.

Sok különös találkozásban volt már része a szolgálata során. Néhány történeten keresztül beszélt arról a tapasztalatáról, hogy Isten Lelke csodálatosan

munkálkodik az utasokkal való találkozásokban, és az értük mondott imádságokban. Szolgálata a reptéren dolgozó munkatársak felé is szól. Így néha esküvőre, kereszttelőre és konfirmációra is sor kerül a reptéri kápolnában.

Lelkésző a nemzetbiztonság témakörben szerzett doktori fokozatot. A Kurdisztánban tett látogatásáról fotók alapján mesélt a résztvevőknek. Az iszlám vallás térhódításának veszélyeire figyelmeztetett. A keresztyén hitünkhöz való ragaszkodásra és hitvalló életre biztatott. Szándéka, hogy ebben a forrongó világban a maga eszközeivel a Békesség Fejedelmére mutasson.

A csendesnapon résztvevő gyerekek és felnőttek a reptéri kápolna vendégkönyvébe írt imádságokból is felol-

vashattak néhányat, melyek közül itt is megosztunk néhányat.

Lomentné Szopkó Tünde

„Köszönöm Uram Neked, hogy ide is eljutottam, ma

utazom először repülőgépen, és izgulok. Nagyon szép ez a kis kápolna, és nagyon szépen fel van szerelve, minden van benne. Szatmárnémetiből vagyok. S. Anita”

„Uram! Köszönöm, hogy megtartasz minket a levegőben is! Csodálatos a Te hatalmad.”

„Drága jó Uram! Tebenned bízom, hiszen nincs más reményem. Szeretném eléd tenni a következő évemet, tevékenységem, döntéseim, akaratom, életem. Kérlek,

segíts meg, hogy rád tudjam bízni magam, és sok emlékel térjek haza.”

„Kérlek Istenem, vezérelj engem New York felé. Őrizd meg nekem Gábort, a szívemben, és utasítsd őt, hogy mindig engem szeressen. Egy év múlva újra itt leszek, és a Te színed előtt vallunk egymásnak örök szerelmet. Ámen. Izabella”

„Édes Istenem! Nagyon szeretem a gyermekeimet. Kérlek szépen, ott segítsd őket, ahol a legnagyobb a szükség rá! Te tudod! Köszönöm.”

„Köszönöm Isten eddigi vezetését az életemben, és most is tudom, hogy „saszárnyakon hordoz” engem, és valójában nem a Deltával repülök, hanem a „Holy Spirit Toursszal”. M-né M.

„Áldásoddal megyünk, megyünk innen el.”

„Az a kívánságom, hogy mindenki, aki szereti Magyarországot és akinek édesei vannak itt, mindig visszatérhesen ide, a nyugalomba.” S.A.

„Ketten utaznak, add, hogy babával térjenek haza! Köszönöm.”

Tapasztalataim, élményeim a gyermektáborban

„Most azért megmarad a hit, a remény, a szeretet, e három; ezek közül pedig a legnagyobb a szeretet.” 1Kor 13,13

Nagyon nagy öröm volt számomra, hogy nagytiszteletű asszonytól felkérést kaptam a gyermektáborban való szolgálatra.

Régebben is szolgáltam már, de akkor csak alkalmi segítőként vettem részt. Most, mint teljes jogú munkatárs voltam ott.

Miután megtudtam, hogy a hét témája „Állatok a Biblia tükrében”, sorra jártam az ismerőseimet, hogy hogyan tudnának nekem segíteni, mivel a cél az volt, hogy a gyermekek élő állatokkal is tudjanak találkozni. A hely kialakítása az állatok számára az iskola területén a tornacsarnok parkolója volt. Karámot készítettem, amiben Kiss Csaba presbiter testvérem segített. Ezután megkerestem ifj. Sánta Imrét, a Formula GP Kft. ügyvezetőjét, aki egy élő borjút, ketrecet, karámot kölcsönzött, illetve hétvégére csemegekukoricát biztosított. Nagy örömmel segített. Majd Forgács Sándorhoz fordultam, aki juhász. Ő adott egy anyajuhot báránnyal, illetve két kecskét és a tanyáról hozott egy kis pulikutyt. Szabó Gáborné Ildikó húgom pedig naposcsibét, kacsát, gyöngycsirkét adott. Még nyúlal szerettem volna bővíteni az állatlétszámot, de az csak harmadik próbálkozásra sikerült. Szabó Zsolt segített, két kisnyulat adott. Így kialakult az állatsimogató. Hétfőn és kedden volt lehetőségük a gyermekeknek az állatokkal való találkozásra. Nagyon boldogan, bátran másztak be a ketrecekbe megsimogatni az állatokat. Jó

volt látnom mennyire örültek mindegyiknek!

Annyira szívemen viseltem az állatok sorsát, hogy még az éjszakát is velük töltöttem, mivel megígértem a barátainknak, akiktől kaptam őket, hogy vigyázok rájuk.

Csütörtökön 2 órára galambbröptetést szerveztem. Erdős László galambász 50 galambot hozott. Rövid ismertetőt tartott, majd kiosztottuk a galambokat a gyermekeknek, akik számolásra elengedték őket. Nagyon nagy élmény volt mindenkinek elengedni, majd látni, ahogy a Szentlélek szimbólumai eltűnnek a magasságban.

Pénteken főztem a csemegekukoricát. Reggel utánfutóval vittem az gyülekezeti ház udvarába a főzéshez a felszerelést, majd a kabai hűtőházból 200 db. kukoricát. Megfőztem, kiosztottam. Jutott belőle gyermekeknek, szüleinek, munkatársaknak egyaránt.

Igazi csemege volt mindenkinek.

A mai gyermekek nem nagyon találkoznak élő állatokkal, így különösen nagy élmény volt ez a hét. A gyermekektől kapott visszajelzések alapján, mai napig is hálatelt szívvel gondolok vissza az ott töltött időre. Ha kapok felkérést a jövőben is nagyon szívesen veszek részt hasonló szolgáltatásban, ha az egészségi állapotom megengedi.

Ezúton is hálás szívvel és nagy-nagy szeretettel köszönöm meg mindenkinek, aki a munkámat segítette. Az Úr áldja meg gazdagon minnyájuknak az életét, munkáját!

„Ama nemes harcot megharcoltam, futásomat elvégeztem, a hitet megtartottam” 2Tim 4,7

Fehér László

Állatok a bibliában

A nyár nemcsak a pihenés ideje a kisdíjak számára, hanem a teremtett világgal való közvetlenebb találkozás és élményszerzés ideje is. Ilyenkor megmártózkodhatunk valamelyik élő vízben, ráérősebben csodálhatjuk meg a hegyeket, a csillagokat, vagy éppen az állatok világát...

Ezért is választottuk nyári napközis táborunk témaként idén az állatokat a bibliában. A téma kidolgozását és fő hangsúlyait Pluhár Gáborné iskolalelkész állította össze. Isten szeretetének és öltetgazdagságának jelei az állatok. Erre a teremtéstörténeten keresztül csodálkoztunk rá. Az elveszett bárány történetén keresztül megértettük, hogy Istennek fontosak vagyunk és Jó Pásztorként vigyáz ránk. Olyan Istenünk van, aki gondoskodik rólunk, ezért gondoskodhatunk mi is az állatokról. Ezt értettük meg Illés

a táborozókat: kitömött vaddisznóval, szarvassal, morotával, fécánnal, vadkacsával, fogollyal találták szembe magukat.

A csoportfoglalkozások, és változatos kiegészítő programok segítettek a téma feldolgozásában. Közben sok beszélgetésre, éneklésre és játékra is lehetőségünk volt. A

nagy meleg ellenére minden nap volt vállalkozó a reggeli tornázásra. Naponta hallottunk „állati érdekességekről”: az állatok beszédéről, mozgásukról, szuperképességeikről. Megtanultuk hogyan lehet egy vonallal állatokat rajzolni. Szatmári Ákos, a tájegységünk fővadásza mesélt a nálunk őshonos vadon élő állatokról. Közös látogattunk a Debreceni Állatkertbe, ahol bemehettünk az óriásteknősök és a gyűrűsfarkú makik kö-

és a hollók történetén keresztül. Jónás történetében egy nagy és félelmetes cethalról hallottunk. Megértettük, hogy Isten meg tud menteni, mert Ő legnagyobb félelmeinknél is hatalmasabb. Jézus megkeresztelésének történetében szereplő galamb Isten Lelkének jelenlétét mutatta meg. Jó éreznünk annak biztonságát, hogy Ő velünk van. Ezeken a történetek voltak segítségünkre abban, hogy közelebb kerüljünk Istenhez, az állatvilághoz és egymáshoz.

A tábor szervezésében segítettek pedagógusok, ifisek, diákönkéntesek, gyülekezeti tagok, összesen mintegy harmincan. A közös szolgálat öröme ebben a táborban is átértük. Bár sokat készültünk a hétre, de a tanévzáró után gyorsan kellett cselekedni, hiszen másnap reggel már kilencven kis táborozó kezdte velünk a hetet. Így a térségünk vadonélő állatainak kölcsönkapott preparátumai még vasárnap este beköltöztek a templomba. Hétfőn meghökkenő látvány fogadta

zéz, hogy közelről lássuk és megérintsük őket. Az iskola udvarára pedig Fehér László presbiter segítségével simogatni való élő háziállatok költöztek. Volt részünk galamb- röptetésben, udvari pancsolásban és közös kukoricafőzésben is. A kézműves foglalkozások keretében készítettünk fosszilis lenyomatokat, papírállatkertet, fonaltollú madárkakat és festettünk gipszállatokat. Játékos sportvetélkedőn vehettünk

részt a szülőkkel együtt az utolsó délutánon.

A táborzáró istentiszteleten a gyülekezettel és a családtagokkal együtt adtunk hálát a hét során megértett üzenetekért, a közösség erejéért, és élményekért Istennek. A gyerekek örömmel zengték a tábor legkedvesebb énekét: „Elnémul minden, ha megszólal az Isten. Megnyitom szívem, ha megszólal az Isten...”

Lomentné Szopkó Tünde

Nyári napközis tábor

Mi újság?

Lévai Sándor, az egyetlen ember Pródon, aki Istentiszteletre jár

Most is a tiszteletes úr segítségével lett riportalanyom, ezúton is hálásan köszönöm meg neki a határozott és sikeres intézkedését, mivel többen is tartózkodtak előzőleg, engem pedig a kétségbeesés izzó szele csapott meg. Lévai Sándor régebb óta kapcsolódott az Imaközösséghez, ahogy ideje engedni, jön. Csendes, komoly, Istenfélő embert ismertem meg benne, akinek idő kell és bizalom, hogy megnyíljon. Lelkének mélységeit, színeit, aktivitásait érdemes felszínre hozni, talán ez a cikk is segít benne.

Elsőként nagy tisztelőjét, barátját, Balogh Péter Bálintot, Petit kérdeztem, aki sosem felejt el az imaközösség tagjaiért és családjaiért mondott imádságaiban hordozni Sanyit, akkor sem, ha nincs jelen. – Közvetlen, barátságos, rendkívül udvarias ember. Büszkéek vagyunk rá, amikor a történelmi zászlót hozza be a városi ünnepségeken és koszorúzik.

Fülepné Mancika imakörbe járó gyülekezeti tag így foglalta össze gondolatait. – Látszik rajta, hogy szereti Isten ígét, dolgait hallgatni és a testvérekkel együtt lenni az imaórákon.

Mi újság?

- Új munkahelyem van, ez jobb és másabb is, mint az előző munka volt. Talán az imakörbe is sűrűbben tudok jönni az időbeosztás miatt.

Mióta tagja a gyülekezetünknek és hogyan változott a hite, illetve a bekapcsolódása a szolgálatokba?

Kicsit elgondolkodik, mielőtt válaszolna.

- Körülbelül 15 éve járok a gyülekezetbe. A hitem is növekedett. Pródon szoktam a takarításban segíteni és harangozó is voltam egy időben. Sokat segítettem az idős embereken is, fájdalom, hogy egyre kevesebben vannak. Tiszteletes úr ék ismernek a legjobban. Farkas Imre bácsi (első férjem nagybátyja volt, így én is jól ismertem Imre bácsit, sok történetet hallottam én is tőle, nem feltétlenül csak bibliait) hívására kerültem a gyülekezetbe, akitől sokat tanultam.

Szerényen jegyzi meg, hogy 2013-ban a településen végzett sokrétű munkáját, szolgálatait Polgármesteri Elismerő Oklevéllel köszönték meg, melynek nagyon örült.

Mit ad a Bocskai téri gyülekezetbe tartozás?

- Erősít, tartást ad. Gyülekezet és hit nélkül nehezebb lenne az élet. Pródon egyedül járok istentiszteletre, mert meghaltak, akik jártak régebben. Többen kellene, hogy

legyünk! Szomorú vagyok emiatt. Annak viszont örülök, hogy nem bátortalanodtam el, hogy kitartok egyedül is! „Ha Isten velünk, ki ellenünk?” Ez a Pál apostoli idézet található a pródi Bocskai szobor hátulján.

Az imaközösségi testvérek nagy szeretettel nyújtanak az újonnan érkező testvéreknek, Peti barátomat külön is megemlítem és testvéri, baráti szeretettel köszöntöm!

Mennyire tudja a hit megtartó erejét, Krisztusunk értünk hozott áldozatát, ingyen kegyelmét, az örömhírt átadni családjának, környezetének?

- Próbálok beszélni Istenről. Idős szüleim vannak, sajnos csak kicsit nyitottak a hit felé. Anyai nagypapa volt hívó, 2002-ben halt meg. Az öcsém hite is változó, hogy mikor mennyire nyitott a hitre, ha baj van, akkor jobban. Ilyenek az emberek. Sajnos a környezetemben sem nyitottak az emberek, ezért nem mennek istentiszteletre. Régen nyitottabbak voltak, több hívó volt, sajnos már nincsenek köztünk és nem tudták átadni maradandóan a hitüket. Később eszébe jut egy kedves, számunka is példaértékű történet.

- Erdélyben, Inaktelken él egy nagyon kedves néni, Kati néni. Ő régebben sokat járt böszörménybe, hozta a szép ruháit, gyöngysorait, ő vele eljutottam az inaktelke-i templomba istentiszteletre, épp, amikor az unokája konfirmált. Szép volt. Híterősítő emlék a vendégeknek is.

Milyen kedvenc időtöltései vannak?

Lelkesen, gondolkodás nélkül sorolja. Így vagyunk ezzel mindannyian.

- Néptáncos voltam 25 évig. A hagyományőrzés, városi rendezvények fontos részei voltak az életemnek. A

színjátszás is vonzott, a Mandala Dalszínházban statiszta voltam. (Már egy ideje csábítgatom Sanyit a terápiás színtársulatomba! Bízom benne, hogy hamarosan ő is a tagja lesz!) Az állatokat szeretem, falun lakunk, ott sok az állat.

Az emberekkel való kapcsolataim változó, kivel hogy.

Kedvenc éneke: Te benned bízunk eleitől fogva, Uram, téged tartottunk hajlékunknak! Mikor még semmi hegyek nem voltak, hogy még sem ég sem föld nem volt formálva, Te voltál és te vagy, erős Isten, És te megmaradsz minden időben.

Tardiné Szilvi

Egy asszony hite

A húgom, Kati az angliai Carnforth-ban él családjával (Manchester-től 100 km-re vagy 60 mérföldre Észak-Nyugat-i irányban), ott ment férjhez. (Férje, Dave énekelt is a templomunkban vagy 10 éve.)

Idei nyári hazalátogatásuk alkalmával hallottam tőle ezt a súlyos, de több szempontból is igencsak megszívlelendő, megható, példaértékű történetet. Kati nem csak a gyülekezetük, hanem egy felekezeti Női Bibliatanulmányozó Körnek is aktív tagja. Sokan vesznek részt -40-50-en- az alkalmakon, és más településekről is mennek különböző korú és élethelyzetben levő nők, akik Isten ígését tanulmányozzák, házi feladatokat is kapnak és mély barátságok is alakulnak, de a közösség egésze is bensőséges egységet alkot. Egy fiatalasszonyért egy emberként imádkozott a félszáz nő, hiszen elmesélte nekik évekkal ezelőtt, hogy egyedül neveli két lányát, a kisebbik egy ritka betegségben szenved (sorvadással kapcsolatos), az orvosok már kiskorában 10-12 évet jósoltak neki. Ekkor a 20-as éveik elején járt a lánya. Nagyon sok gondozó, orvos, gyógypedagógus és fejlesztő szakember adta át tudása legjavát a lánynak, hogy könnyebb és színesebb élete legyen, aki egyébként vidám természetű lévén, mosollyal, lelkesedéssel köszönte meg áldozatos munkájukat. Boldog volt, mert édesanyja hite benne is munkálkodott.

Egyre nehezebb volt az édesanyjának ellátni beteg lányát, ezért hospice-ba került. Itt is kedves nővérek, gondozók vették körül a lányt, de az édesanyja hitére, templomba járására, csak egy oly ismerős, határoktól, nyelvtől, kultúrától függetlenül azonos, értetlen, lenéző-elnéző mosoly volt a válasz: Isten? Ugyan már... Ön hisz ilyen elavult dolgokban? Ráadásul ilyen szomorú, kétségbeesett helyzetben?

- Ebben a helyzetben még inkább, hiszen Istentől az áldásokat és a nehéz próbákat is okkal kapjuk. Nem élnék már a sok fájdalom miatt, ha nem hinnék Istenben és nem láthatnám meg a szép dolgokat, a csodákat sem!

Ezen talán picit elgondolkodott a két, két lábbal a földön járó gondozónő, de ugyanúgy tették a dolgukat, mint azelőtt, s a nehéz sorsú emberek mellett nem vették észre, és nem a Teremtőnek tulajdonították saját életük gazdagságait, de az útszéli lila virág szépségét, a Napsugarak melegét sem.

Aztán a kislány nagyon legyengült és a földi léte véget

ért. Az édesanyja mélyen gyászolt, a gyász folyamatait neki is meg kellett élnie, de volt Kapaszkodója, Vigasztalója, aki megerősítette őt, így nem tört meg a hite és az élete sem omlott úgy össze, ahogy azt esetleg a hitetlen nővérek vagy az emberek gondolták volna.

Így történt meg az a súlyos, egyben felemelő esemény, hogy rengeteg ember jelenlétében – mivel mindazok az emberek, akik kapcsolatban álltak a lánnyal és édesanyjával, ott voltak – az anya könnyek között, olykor mosolyogva is mondott köszönetet mindenkinek, akik segítettek, imádságaikban hordozták őket. Közben fényképek voltak kivetítve a lány életének fontos pillanatairól. S bizonyosságot tett Istenbe vetett hitéről, még ha nehéz is elfogadni a valóságot, de az Istenbe vetett hite megadja neki azt a reménységet, hogy a Mennyszámban találkozik kisebbik lányával, s hálát tudott adni lánya negyedszáz évnyi örömeiben is gazdag életéért. Mindenkit megérintett a bizonyágtétel. A legtöbben sírtak, a húgom is. A két hitetlen nővér pedig könnyes szemmel és alázatos, együttérző, résnyire nyitott szívvel lépett oda átölelni a példaképpé vált édesanyját.

- Bocsáss meg, hogy kemények voltunk olykor veled... Most már nem tehetünk másképpen, el kell mennünk abba a templomba, ahová jársz, hogy megismerjük az Istent, aki ilyen erőssé tett téged... Mert mi is szeretnénk ilyen erősek lenni...

Bizonyára vannak még ilyen mélyhitű emberek, akiknek hite nyomán új hitnek csirái törnek fel. Isten csodái közé tartozik az is, amikor a sötétségből világosságot szül, ez az asszony megtapasztalhatta ezt, a saját fájdalmai közepette szórta a fényt másokra, s lám ide, hozzánk is eljutott!

Nem kell ahhoz éjsötétnek lenni, hogy fényt, reményt, s hitet sugározzunk az emberekbe, ha rámutatunk életük fényeire, már az is nagy segítség, jó irányba terelés lehet! Legtöbben a félhomályban, se nem sötét, se nem világos, életük megszokott taposómalmában pergetik napjaikat. Ide kell a kitartó, Isten által megújuló szeretet, mely megmentő fényként áthatol a szürke ego vastag, kérges falain, de ha ez sikerül, jó eszközökként segítettük Istent, hogy megdicsőítse Önmagát!

Tardiné Szilvi

Vendégek a Tiszafüredi Szivárványházból

Augusztus 3-án hétfőn reggel érkezett hozzám vendégségbe Szabó Emese és Hajnal Ildikó. Örültünk a viszontlátásnak. Szerettek volna széjjel nézni, vásárolni, így elmentünk néhány üzletbe. Az ebéd utáni pihenőt követően meglátogattuk Szabó Mancikát a Fazekas Gábor Idősek Otthonában, aki örömmel fogadta látogatásunkat.

Kedden reggel az ÉNO-ba mentünk a Rákóczi utcára, ahol minden évben nagy szeretettel fogadnak bennünket. Együtt kézműveskedünk és ajándékot is szoktak kapni.

Kis pihenő után néhány újabb üzletet kerestünk fel. Estefelé váratlanul két vendégünk is érkezett, akik segítséget nyújtottak nekünk a nagy hőség enyhítésében. Hálásak voltunk értük.

Szerda reggel Magyar Antalné Zsuzsika nénihez sétáltunk el, aki minden alkalommal örül, ha találkozhat a lányokkal. Évtizedekig járt ő is az otthonba, sok régi emléket idézett fel.

Délután két óra körül indultak vissza. Sajnos ez a nagy hőség megnehezítette a dolgot, de még így is elég sok programot sikerült beszorítani ebbe a rövid időbe.

Áldja meg az Úr őket, vezetőjüket, társaikat, lelkészüket, gondozóikat és a Szivárványház valamennyi dolgozóját!

Jövőre újra ugyanitt!

Szeretettel: Nagy Sándorné Margitka

ARANYLÁZ TELKIBÁNYÁN

Hála és köszönet Istennek, szüleimnek és keresztszüleimnek, hogy részt vehettem a gyülekezeti táborban.

Tünde néni és Péter bácsi szépen végig gondolták a tábor lelki hátterét. Aranyláz címmel hallgattunk prédikációkat és beszélgettünk az értékről. Bemutakozott Gazda Márton, új ifjúsági lelkész.

Szerdán, július 29-én indultunk el kocsikon-vojjal Hajdúböszörményből. Első állomásunk Vizsoly volt. Míg a többiekre vártunk, megnéztük a templomot, majd közösen a nyomdatörténeti kiállítást néztük meg. Daruka Mihály, amatőr színész előadásához szereplőket a csoportunkból választott. Ebédre Göncruszkan vártak bennünket a Tejfel-Mézzel nevű étteremben, ahol előbb az egyházfiak előadását hallgattuk meg a település hitéletéről és közösségi munkájáról. A telkibányai szállások elfoglalása után a környék felfedezése következett.

Csütörtökön, július 30-án a Szent Sátor építésének leírásairól hallottunk, majd megismertük Salamon aranytemplomát. Délután az elszántak elindultak Telki Manóval ásványtúrára, kincskeresésre.

Pénteken, július 31-én a megmunkálásra váró aranyról hallottunk példázatot. Csoportokban arról beszélgettünk, hogy mi a salak az életünkben és mi a színarany. Délután a családdal a helytörténeti múzeumban jártunk, ahol a helyi ásványtani, vadászati, kézművességi kiállításokban gyönyörködtünk. Tóth András bácsiék meglepetést készítettek az éjszakai túrával. Sötétben ellátogattunk a barlanglakásokhoz, a középkori ispotályhoz és a református

templomhoz. A helyi református lelkész, Borbély Géza bemutatta a templomot. Majd elénekeltük a régi énekeskönyvből az 511. éneket, „Maradj velem, mindjárt este van” kezdetűt.

Szombaton, augusztus 1-jén azt is megismertük, hogy az arany lehet bálvány is. Kálvin szerint az ember szíve bálványgyár. A legbátrabb 6 ember Török Imre bácsi vezetésével a pálos kolostor romjaihoz kirándult a legnagyobb kánikulában. Dél előtt és délután is a táborzáróra készültünk. Minden csoport nagyon igyekezett. A gyermekek a minden istentisztelet előtt begyakorolt énekeket mutogatták el. A kisfisek Csukás Eszti ke szövegére nagy árverést rendeztek. A nagyfisek rímes poémjain nagyokat nevtünk. A nők énekeltek a Manóiskolában. A férfiak aranyat

és tevét kerestek a pusztában.

Vasárnap, augusztus 2-án úrvacsorás istentisztelettel zártuk a tábor. Majd morzsasze-degetés volt a csoportokban.

Nagyon tetszett a mindennapi közös éneklés a Bárka zenekarral. Ha elolvastátok a beszámolómat, hallgassátok meg és énekeljétek el a „Szívből köszönöm, Uram” című éneket!

Hajdúböszörmény, 2026. 08. 05.

Balogh Péter Bálint

Veszteség, terhek, emlékek

E három dolog körül forogtak családunk mindennapjai, amikor július 29-én útnak indultunk, első táborozóként, kislányommal a Bocskai téri Református Gyülekezet többgenerációs nyári táborába. Egy közelmúltban történt váratlan esemény miatt akár le is mondhattuk volna a táborozást, de nem tettük, mert azt éreztem, hogy valamiért idén ott a helyünk.

Már az első napon kiderült, hogy sok ismerős arc van az ismeretlenek között.

Emlékek.

Igen, ő az angol tanárom volt a középiskolában, ő meg a testvérem osztályfőnöke az általános iskolában. Ő meg az a személy, aki a jelenlegi

munkahelyemet ajánlotta. Ő meg tulajdonképpen kolléganőm. Mind-egyikükhöz kötődött valami történet, emlék, amit jó volt felidézni.

Az ötnapos tábor Telkibányán az Aranybánya üdülőkertben került megszervezésre, ezért a hely adottságai adták az ihletet a tábor tematikájának. Így lett a tábor az „aranyláz” égisze alatt megrendezve. A prédikációk és az előadások is az arany témaköré csoportosultak. A szobánk neve, amit szobatársnőmmel szinte

egyszerre találtunk ki, az Aranyecset lett, utalva az ott lakó „művészberek” mivoltára.

Minden egyes nap a téma felvezetésében megjelent az arany, mint fő

motívum és a hozzá kapcsolódó gondolatokra épült a csoportfoglalkozás témája is. A hét programjának összeállítását alapos előkészületi munka előzte meg. Volt itt ásványgyűjtő túra, kézműves foglalkozás, játékos kincsvadászat és éjszakai túra. A tábor elején ellátogattunk a Vizsolyi

Bibliai nyomtató Műhelybe, majd egy másik forró nyári napon a legelszántabb résztvevők egy erdei túra keretében keresték fel a Pálos kolostor romjait. A mindennapi lelki „táplálék” mellé finom, testet tápláló ételeket is kaptunk. A nagy hőségben pedig a medence hűs vize, vagy a hegyekben lévő fák hűs árnyéka enyhítette a hőérzetünket. Nagy élmény volt számunkra az éjszakai túra, amelyhez a lányom nem is akart eleinte csatlakozni, ezért duzzogva jött. Az egyik pillanatban még orrolt rám, a másik pillanatban meg már jókedvűen csacsogott a kis barátnőjével. Tetszett neki a sötétben, nagy csapatban kóborolni és a megtalált csokoládészeletek is feldobták a hangulatát.

Terhek.

A foglalkozások során tanultunk önmagunkról is. Tudom, hogy a kereszt, amit éppen cipelek, nagyon nehéz, de azt is tudom, hogy Isten pont annyi erőt ad, amennyire szük-

ségem van ahhoz, hogy elbírom a súlyát. Hiába tenném le, vagy vennék fel egy másik keresztet, abban biztosan azt érezném, hogy nem nekem való. Valamiért biztos nem lenne kényelmes számomra. Így hát méltón, büszkén cipelem a sajátomat.

Veszteség.

Sajnos az élet velejárója, hogy néha akarva-akaratlan elveszítünk tárgyakat, emberi kapcsolatokat, hozzátartozóinkat, de nem temetkezhettünk folyton a veszteségből kialakult csalódottságunkba. Meg kell találnunk az ellensúlyt, ami lehet egy csodálatos, természeti hely, egy befogadó közösség vagy új barátságok, ismeretségek. Ezt nyújtotta számomra is ez a tábor, ahol egy kicsit ki tudtam szakadni a hétköznapiakból. Szép helyen voltam, jó emberek között és útmutatást is kaptam. Csodálattal hallgattam a Bárka zenekar éneklését, és a táborzáró műsorok is nagyon színvonalasak voltak.

Amikor elindultunk haza, ugyanazokat a terheket vittük magunkkal,

amelyekkel érkeztünk. A veszteségeink sem tűntek el. Mégis úgy éreztem, hogy valami mást is hazaviszek magammal. Az aranyat kerestük, és

közben rájöttünk, hogy az igazi kincsek egészen máshol vannak: egy közösségben, egy dalban, egy ölelésben, egy gyermek mosolyában, egy régi emléken, egy új barátságban.

Nyíri Adrienn

Tábori szösszenet

A mindennapjaink két 2 év alatti kisgyerekkel mondhatni átlagosan alakulnak. Nem igazán van különbség hétköznap és hétvége között, nincs lustálkodás a szombati reggeleken, viszont vannak mondókázós foglalkozások, fejlesztő tornák, baba-mama klubok 3 különböző városban. Mindig is szerettem a rendszert a napjainkban, a kiszámíthatóságot, ez talán abból adódik, hogy mérnök vagyok. Vagy abból, hogy lelkészcsaládból származom, ami mindent jelent, csak kiszámíthatóságot és rendszert nem. Mindenesetre az idei nyár is ennek a jegyében zajlott, közben pedig a gyerekek egyre nagyobbak és érdeklődőbbek lettek. Tavaly még csak az épp 1 éves Hannával ketten mentünk táborozni, idén azonban már 4 fős család vagyunk, így a kérdés jogosan merült fel: bele merjünk-e vágni a gyülekezeti táborozásba, és ha igen, milyen felállásban? Végül 3 napra köteleződöttünk el, mind a négyen felkerekedtünk reggel, és lelkesen útnak indultunk Telkibánya felé. Mire odaértünk, teljesen leharcolt minket az út, magunkba zuhanva kérdeztük egymástól, „normálisak vagyunk, hogy ekkora strapának tesszük ki magunkat? Hiányzik ez nekünk?”

Mint kiderült, igen: hiányzott ez nekünk. Amikor be rendezkedtünk, egy csapat gyülekezeti tag rögtön fülön csípett minket, elvittek fagyizni, megmutatták a környéket. A gyerekek kézzől kézre jártak, mi pedig csak élveztük, hogy beszélgethetünk, kapcsolódhatunk régi barátokkal. Még egy kettesben töltött sütizés is belefért a napba.

Különösen hálás vagyok érte, hogy volt alkalmam beszélgetni az új beosztott lelkésszel, Marcival, és a feleségével, Zsófiával. Remélem, hamar otthonra találnak a gyülekezetünkben.

De persze a gyülekezeti táborozás velejét az éneklés, az áhítatok és a csoportbeszélgetések adják. Tavaly nem igazán tudtam részt venni ezeken egy totyogóssal, inkább

csak be-bekukkantottam az alkalmakra, ami az adott élet-helyzetben kifejezetten üdítő volt számomra. Viszont idén kicsit többre vágytam. Különösen hiányoztak az elmélyült beszélgetések, a több napon átívelő témák, melyekről jó gondolkodni. Realista voltam azonban, sejtettem, hogy a befelé fordulásból idén sem adatik túl sok. Tévedtem! A gyülekezet úgy vett körül minket, akár egy család, így több áhítatot végig tudtunk hallgatni, bekapcsolódtunk a fiatal felnőttek csoportbeszélgetésébe, mialatt a gyerekeinket picit lefoglalta valaki. Hálás vagyok, hiszen ez végtelesen sokat jelentett nekem.

Az Aranyláz téma sok kérdést vetett fel, amelyeken talán nem is gondolkodtunk volna el, ha nem jövünk el táborozni. Mik a valódi értékeink? Milyen értékeket szeretnénk átadni a következő generációnak? Hogyan tudjuk megvédeni a kincseinket, értékeinket? Mi tesz értékessé valakit vagy valamit? Ezekre kerestük a választ a csoportunkban, amit Nagy Viki vezetett ugyanazzal a lelkesedéssel és kreativitással, mint korábban az ifis csoportot. Különleges helyzet volt ez, hiszen a csoporttagok nagy része a régi volt, a csoportvezető is, csupán a csoport neve – fiatal felnőttek – és a téma elmélyültsége változott.

Öröm volt látni azt is, hogy a kislányunk milyen felszabadultan énekelt és táncolt a régi és az újabb gyerekdalokra, mennyire otthon érzi magát a közösségben. Köszönjük szépen azt a szeretetet, amivel körülveszi őt a gyülekezet. Jövőre talán a kisfiunk is hasonlóan be fog tudni kapcsolódni a tábori hangulatba.

Mi ugyan cseppet sem kipihenten, viszont lélekben feltöltődve indultunk haza, és hazafelé meg is állapítottuk: jövőre is jövünk!

Katonka-Loment Viola

A csütörtöki ige

A csütörtöki ige Dániel hitéletéről szól. Jól ismert ige a számomra, és most mégis új üzenettel jelentkezett. A lényege az, hogy példaértékű a Dániel állhatatossága, amit fogadástételnek is nevezhetnék, hogy ő az egy igaz Istenen kívül nem imád más idegen istent. Ha veszi a fáradságot a kedves olvasó, és elolvassa ezt a hosszabb igeszakaszt a Dániel könyve 6. rész 10. versétől a 18.-ig, akkor megérti annak üzenetét. Megmásíthatatlan az ő Istenbe vetett bizodalma. Én elibém pedig most azok a szájalomra méltó embertársaim emlékei kerültek, akik valami rossz dologban történt esemény miatt tettek fogadalmat. Ha olyan dolog történt, hogy vagy őt bántották meg, vagy ő bántott meg valakit, és ezt el kellene rendezni a békeség miatt, hajlandó inkább megtenni a fogadalmát arra, hogy én nem vagyok hajlandó még közeledni se hozzá.

Egy kis humoros vers jutott eszembe. Még az íróját sem ismerem, de a mondanivalója nagyon komoly üzenetet hordoz. A címe:

Farizeus fohásza

Szeretem a Te szentegyházadat,
Lakásodnak földi helyét,
De míg Zöld Gergely lesz a papunk
Nem viselem semmi terhét.

Szeretlek Téged áldott Uram,
Vágyom, hogy akaratod tegyem,
De a szomszédos egyháztagtól,
Ó, kérlek, szabadíts meg engem.

Köszönöm neked a hangomat,
Az éneklésre adott időt,
De míg Nagy Pál lesz a kántor,
Az éneklésben nem segítem őt.

Asztalodra drága Jézus
Kegyelmednek kelyhét helyezed,

De ha Kiss Bálint osztja ki azt,
Sem bort, sem kenyeret magamhoz nem veszek.

Minden, mi kell tőled jöttek, tied azok
De ha Rácznét is segítyezik,
Az adakozásban részt nem veszek.

Könyörgöm Uram, Hozzád esdekelve,
Készíts nekem a Mennyben helyet
Égi lakást, de ... kérlek Uram
Semmiképpen ne a Nagyné mellett.
Ámen

Forrás: <https://www.bibliai-kincsestar.hu/news/farizeus-fohasza/>

Most a gyermekeim jutottak eszembe. Édesapám tanítási, a kis példák. Nagyon szeretem őket. Kettő jutott most az eszembe. A vitatkozáshoz két ember kell! Arra vigyázz, hogy az egyik ne te legyél. A másik -és ezt többször is hallottam tőle -A nagyon jó Isten szabad mindenkivel, akár hisz Őbenne akár nem.

Már ott gyermekkoromban kezdtem megérteni, de most már biztosan tudom, hogy neki szuverén joga van minden emberhez, és egy drága igével így is figyelmeztet: „Enyém a bosszúállás, én megfizetek, ezt mondja az Úr.” Róma 12:19b

De jó lenne, ha Urunkat tudnánk példaképül venni, aki amikor a kereszten a kínok kínját szenvedte, és így kiáltott fel „Én Istenem, én Istenem, miért hagytál el engem?” Máté 27:46. Még ott is a kínzóieért imádkozott: "Atyám, bocsáss meg nekik, mert nem tudják, mit cselekszenek." Lukács 23:34

Jaj, de sokszor híjával van nálunk a szeretettel átitatott lelkület! Ó, ha minden nap így tudnánk felkiáltani: Akaratod nekem mutasd meg szüntelen, /Ne rejtse el, Mesterem, tetszésedet! /Vezérelj így magad, mutasd meg utadat, /Idegen tájakon jár gyermeked. /Ref. énekeskönyv 794, 3/

Közreadta: Szabó Margit

Gazda Márton István bemutatkozása

Gazda Márton István vagyok, huszonnégy éves, férj, frissdiplomás teológus és augusztus óta a gyülekezet ifjúsági lelkésze. Isten sokféle emberen, közösségen és élethelyezeten keresztül formált és vezetett idáig.

A gyerekkoromat egy parókián töltöttem, édesapám a Mezőcsáti Református Egyházközség lelkipásztora, édesanyám tanítónő és hitoktató a gyülekezet fenntartásában lévő általános iskolában. Három testvérem van, két nővérem és egy öcsém. Rendkívül meghatározó számomra ez az időszak. Az egyházi közeg teljesen természetes része volt az életemnek: a templom, a gyülekezet, a hittan, a táborok, a gyülekezeti alkalmak mind meghatározó módon szőtték át ezeket az éveket.

Hasonlóan fontos számomra, hogy a Debreceni Református Kollégium Gimnáziumában érettségiztem. A Kollégiumban körülvettek olyan tanárok, lelkészek, akikre mentorként tekinthettem, és nagyban hozzájárultak ahhoz is, hogy református identitásom megerősödjön. Már gimnazistaként fontos lett számomra az ifjúsági misszió

is: a Református Fiatalok Szövetségében csoportvezetőként kezdtem el szolgálni.

A gimnázium után is Debrecenben tanultam tovább a Hittudományi Egyetemen. Az egyetemi évek alatt különösen közel került hozzám a gyakorlati teológia, vagyis mindaz, ami arról szól, hogyan válhat a teológiai gondolkodás a gyülekezeti szolgálatban is élővé és kézzelfoghatóvá. Az egyetemi közösségi életben is aktívan részt vettem, és két ifjúsági közösségben is vezetőként szolgáltam: az anyagyülekezetemben, valamint a Debrecen-Lencztelepi Református Missziói Egyházközségben.

Ezért különösen örültem annak, amikor lehetőség nyílt arra, hogy Hajdúböszörményben kifejezetten ifjúsági szolgálatban kezdhessem meg a lelkipásztori munkát. Nagy várakozással tekintek az előttünk álló időszakra, noha az ifjúsági misszió tele van kihívással. Bízom benne, hogy Isten megmutatja számunkra az utat, és megadja mindazt, amire a szolgálat során szükségünk lesz.

Feleségemmel, Zsófiával együtt – aki egyben szolgatársam is az ifjúsági alkalmakon – hálásak vagyunk azért az áldozatkészségért és nyitottságért, amellyel a gyülekezet fogadott bennünket. Kérem a Testvéreket, hogy hordozzák imádságaikban a szolgálatunkat!

Gazda Márton István

Egyházmegyei csendesnap Balmazújvároson

A Baltazár Dezső Református Általános Iskola nevelőtestülete 2026. augusztus 24-én, hétfőn egyházmegyei csendesnapon vett részt Balmazújvároson. A házigazda, a Balmazújvárosi Református Általános Iskola és Óvoda szívélyes fogadtatása után a református templomban került sor a további programokra.

Kocsis Áron tanügyi tanácsos mondott nyitóbeszédet a mintegy 380 megjelent pedagógus számára. Balogh Mihály vezető-lelképásztor a pedagógusok munkájára mint Istenünk iránti szolgálatra hívta fel a jelenlévők figyelmét: fontos, hogy meghalljuk Mennyei Atyánk szavát, elfogadjuk vezetését, hiszen csak Ő általa tudjuk mi is a megfelelő módon terelgetni az élet rögzös útjain és hitben járva a ránk bízott gyermekeket.

Nagytisztelétű Őz Lajos a Hajdúvidéki Református Egyházmegye esperese igehirdetésében arra bátorított bennünket, hogy az előttünk álló tanévben a hétköznapijaink során is meg tudjuk élni hitünket, képesek legyünk ebben a változó világban maradandó keresztény értékeket közvetíteni tanítványaink felé.

A Balmazújvárosi Református Általános Iskola és Óvoda két volt diákja, Tar Fruzsina és Tar Zsombor zenés szolgálatukkal örvendeztették meg szívünket. Ezt követően a házigazda intézmény bemutatkozása következett: először a bölcsődében folyó sokszínű tevékenységeket ismertette a tagintézményvezető, Koncz-Kis Éva, majd az óvodai és általános iskolai ellátásról, nevelő-oktató munkáról tartott rövid tájékoztatást Szabadi Árpád, főigazgató úr.

Végezetül Szűcs Sándor generációkutató előadása által szakmai tudásunk is gyarapodhatott. Hasznos ismeretekkel gazdagodhattunk a figyelem és a tanulás kapcsolatáról, megismerhettünk néhány olyan technikát, amit mi, pedagógusok is alkalmazhatunk munkánk során. A program zárásaképpen pedig egy közös ebéddel búcsúztak tőlünk vendéglátóink. Hálás szívvel köszönjük a lelki felöltődés és ráhangolódás lehetőségét a tanévkezdésre

Szabadi Anna

a Baltazár Dezső Református Általános Iskola pedagógusa

Tanévnyitó ünnepség

Kedves gyerekek, szülők pedagógus társak, tisztelt ünneplő gyülekezet!

Szinte hihetetlen, de hivatalosan is ma van a nyár utolsó napja és holnap, szeptember 1-jén az új tanév is kezdetét veszi. Remélem az itt jelenlévő gyerekek számára ez a tény nem túl fájdalmas, és talán néhányan hiányoltátok már, ha nem is a tanulást, de a barátokat, osztálytársakat, talán néhány pedagógust, a református iskola közösséget, légkörét. Különös pillanat minden tanév kezdete. Egy kicsit olyan, mintha egy új könyvet nyitnánk ki. Még üresek a lapjai, még nem tudjuk pontosan, milyen történetek kerülnek majd rájuk. De azt már tudjuk, hogy ezt a történetet együtt fogjuk megírni. Mi tanítók, tanárok napok óta azon serénykedünk, hogy mire újra birtokba veszitek intézményünket, lehetőleg minden a helyére kerüljön, szép, esztétikus tantermekben kezdhessétek az idei évet is, amely intézményünk életében a 32.

Kedves kis elsősök!

Megkülönböztetett szeretettel köszöntelek benneteket, immár igazi iskolásként a református iskolánk közösségében. És bizony ilyen nagy létszámú első évfolyamot a main kívül csupán 1 alkalommal indítottunk útjára még

iskolánk történetében. Egészen pontosan 75 kis ismerős arcocskára mosolyog itt rám, ismerős hiszen, a legtöbbükkel a tavaszi Csodavár foglalkozásokon már többször találkoztunk. Ma számotokra valóban valami egészen új kezdődik. Talán van köztetek, aki izgatott, van, aki kíváncsi, és bizonyára olyan is akad, aki egy kicsit fél attól, mi vár rá. Szeretném, ha tudnátok: itt nem vagytok egyedül. Tanítóitok, diáktársaitok és iskolánk egész közössége mellettek áll. Hamarosan ez az épület ismerős helyé, az osztályotok pedig igazi közösséggé válik.

Kedves Gyerekek!

Jó érzés újra látni benneteket, és megállapítani, hogy megint többen vagytok és elcsodálkozni azon, milyen sokat változtatok a nyár folyamán. Remélem, nagyon sok szép élménnyel gazdagodtatok a vakáció alatt és kipihen-tel, telve jó tervekkel és fogadalmakkal kezdtétek az idei tanévet immár eggyel magasabb évfolyamon. Kívánom, legyen kitartásotok a tanuláshoz, és érezzétek a segítőszándékot a pedagógusok részéről és éljétek az iskola által biztosított lehetőségekkel: legyen az korrepetálás, vagy tehetséggondozás. És azt is kívánom, hogy tudjátok igazi gyerekek is maradni és legyen időtök olyan dolgokkal is foglalkozni, amit igazán szerettek. Igyekezzünk a nem kevés tanulás mellett, az idén is számos, számotokra érdekes iskolai programot szervezni. Törekszünk arra, hogy iskolánkban „Legyen élmény a tanulás!”, ami az Oktatási és Gyermekügyi Minisztérium hosszútávú célkitűzése is. A kirándulások, a színház-mozilátogatások, a diákbál, a farsangi mulatozás, a korcsolyázás, a közös kerékpártúrák, a családi vasárnapok szolgálatai, az ünnepi megemlékezések mind-mind összekovácsolják iskolai közösségeinket és színesítik az iskolai élet mindennapjait.

Nyolcadikosainknak pedig egészen mást jelent ez a szeptember. Nektek ez az utolsó tanévnyitótok ebben az iskolában. Amikor annak idején elsőként megérkeztetek, valószínűleg hihetetlenül távolinak tűnt a nyolcadik osz-

tály. Most pedig itt vagytok.

Arra kérlek benneteket: ne akarjátok túlságosan siettetni ezt az évet. Készüljétek a továbbtanulásra, dolgozzatok a céljaitokért, de közben élvezzétek az utolsó közös általános iskolai éveketet is!

Kedves Szülők!

Köszönöm, hogy ilyen nagy számban megtisztelték jelenlétükkel tanévnyitó ünnepségünket. Az iskolakezdés nagyban átalakítja egy család életét, holnapról újra megkezdődik a futás az idővel, az ingázás a munkahely, iskola, edzés, különórák között. Kérem Önöket, tudjanak egy kicsit lelassítani, megállni. Legyen idő igazi odafigyelésre, beszélgetésre, hagyjunk időt játékokra és kikapcsolódásra is. Kövessék nyomon gyermekeik tanulmányi előmenetelét, keressék a kapcsolatot az öt nevelő pedagógusokkal. Hiszen csak közös erővel és akarattal, biztos családi támogatással lehet őket jóra nevelni, és hatékonyan tanítani.

A tanév során továbbra is szívesen látjuk az anyukákat, apukákat, hozzátartozókat iskolai rendezvényeinken, családi alkalmainkon.

Nagy öröm számunkra, hogy a nyár folyamán ismét fejlesztések, korszerűsítések valósulhattak meg intézményünkben. Sikerült egy új tantermet kialakítanunk, mellette számos tanterem festése is megvalósult. Tanérvárás óta gyarapodtunk gyermekekben. Szeptember 1-jétől 478 kisdíák kezd meg tanulmányait intézményünkben, a 75 kis elsős mellé még 5 tanuló érkezett hozzánk más általános iskolából. A nyár folyamán nevelőtestületünk is bővült. Süvöltős Marianna német-magyar szakos pedagógus gyermekgondozásból tér vissza hozzánk, illetve 2 tanítónő, Szilágyi Brigitta és Vas Rebeka került újonnan alkalmazásra intézményünkben. Legyen áldás pedagógiai tevékenységükön!

Hálásak lehetünk azért, hogy valamennyi tantárgy taní-

tását saját alkalmazásban álló, megfelelő szakos pedagógus látja el. Az első osztályosok tanítói 1.a-ban Kiss Judit és Nagy – Turgyán Boglárka, 1.b-ben Csukásné Bernáth Krisztina és Debreczeniné Szolnoki Szilvia, az 1. c-ben Pócsi Mariann és Szilágyi Brigitta. Az 5.a osztály osztályfőnöki feladatainak ellátására Bíró Erika angol nyelv szakos tanár, az 5.b osztály esetében pedig Pinténé Tóth Anikó történelem- német nyelv szakos tanár kapott megbízást. A többi osztály esetében maradtak az előző évek osztályfőnökei, többségében szaktanárai is, ami kedvező a tanulók tanulmányi előmenetele szempontjából.

Kedves Gyerekek!

Ennek a tanévnek a kezdetén nem azt várom tőletek, hogy ebben az évben mindenben tökéletesek legyetek. Azt viszont igen, hogy próbálkozzatok!

Ha valami nem sikerül elsőre, próbáljátok meg még egyszer. Ha valamit nem értetek, kérdezzetek. Ha hibázatok, vállaljátok. Ha pedig azt látjátok, hogy valakinek segítségére van szüksége, ne menjetek el mellette.

Mert az iskola egyik legfontosabb feladata éppen az, hogy megtanuljunk közösségben élni.

Református iskolaként pedig tudjuk, hogy mindebben nem vagyunk egyedül.

A Példabeszédek könyvében ezt olvassuk:

„Bízzál az Úrban teljes szívből.”

(Péld 3,5)

Ezt a bizalmat szeretnénk magunkkal vinni erre a tanévre is.

Kívánok áldásokban bővelkedő, örömteli iskolai évet minden kicsi és nagy iskolalakónak és valamennyi hozzátartozónak!

Ezekkel a gondolatokkal a 2026/2027-es tanévet megnyitom.

Balláné Bodai Judit

Imádság az új tanév kezdetén:

IGE: „**Hogyan tarthatja tisztán életútját az ifjú? Úgy, hogy megtartja ígédet**” (Zsolt 119,9)

URUNK, JÉZUS KRISZTUS! ADJ KÉRÜNK...

Kíváncsiságot a tanulóknak,
 hogy érdeklődéssel tekintsenek az ismeretekre...
 Türelmet a tanítóknak,
 Hogy szeretettel viseljék a gyerekek csintalanságát...
 Időt a szülőknek,
 Hogy mindig legyen egy szabad órájuk és egy szabad
 fülük a napi élmények meghallgatására...
 Szelidséget a nagyobbaknak,
 Hogy legyen egy szabad kezük egy erőt adó ölelésre...
 Tiszteletteljes szívet a kamaszoknak,
 Hogy a felnőttek jóra intő szavait megfontolják...
 Nyugalmat a kisebbeknek,
 Hogy csendben meg tudják várni a nehezebben haladó
 társaikat...
 Lehetőséget a nagyszülőknek,

hogy a pihenés és feltöltődés nyugodt bázisává tudjanak
 válni...

Összhangot az osztálytársaknak,
 Hogy mély barátságok alakulhassak ki...
 Őszinte szavakat a hitoktatóknak,
 Hogy igazán megtudják mutatni, milyen is vagy Iste-
 nünk...

Derűt a lelkészeknek,
 hogy öröm legyen istentiszteletre menni...
 Hívogató lelkiületet a gyülekezetnek,
 Hogy legyen kedvünk közéljük tartozni...
 Adj elég időt arra,
 Hogy megtöltsük jó tartalommal a tanévet és jól hasz-
 náljuk a kapott időt...

Te légy a szívünkben, hogy ezek valóra tudjuk váltani.
 Ámen.

Határtalanul a Felvidéken – nagy elődök nyomában

Iskolánk 7. évfolyamos tanulói sikeresen pályáztak a 2025/2026-os tanévre meghirdetett **Határtalanul!** programban. A kirándulás a Magyarország Kormánya és a Bethlen Gábor Alapkezelő Zrt. támogatásával valósult meg. A program célja a külhoni magyarsággal való kapcsolatok erősítése, a nemzeti összetartozás élményének elmélyítése, valamint a határon túli magyar közösségek kulturális értékeinek megismerése és megbecsülése.

Pályázatunk keretében a „**A szabadság útján, nagy elődök nyomában, a Szepesség kincseivel**” című tanulmányi kiránduláson vehettünk részt, amelyre 2026. május 27–29. között került sor.

Utazásunk első állomása a balogfalvi Magyar Tanítási Nyelvű Alapiskola volt, ahol szeretettel fogadtak bennünket. A találkozás során kölcsönösen bemutatottuk egymásnak iskolánkat és lakóhelyünket, majd ajándékokkal is kedveskedtünk vendéglátóinknak. Ezt követően a füleki várba látogattunk, ahol megtekintettük a Vármúzeum állandó kiállításait, a paleontológiai tárlatot, valamint a második világháborús földalatti folyosót. A nap folyamán a Szilicei-fennsík is kirándultunk, és elsétáltunk a különleges természeti értéket képviselő szilicei jégbarlanghoz. Este Várhosszúréten szálltunk meg, ahol finom vacsora és egy hangulatos kézműves-foglalkozás várta a csoportot.

A második napon a történelmi Szepes várát kerestük fel. A vár körbejárása után lesétáltunk a „Felvidék Vatikánjaként” emlegetett Szepesvárjára. Innen az Összakáll nevű savanyúvízes forráshoz vezetett utunk, majd Késmárkon folytattuk programunkat. Az evangélikus templomban megkoszorúztuk Thököly Imre szarkofágját, ezt követően pedig megtekintettük az UNESCO világörökségi helyszínek közé tartozó cipszer fatemplomot. Innen Lőcsére látogattunk. A napot finom vacsora és egy látványos íjászbemutató zárta.

Kirándulásunk utolsó napján II. Rákóczi Ferenc egyik kedvelt városába, Rozsnyóra látogattunk. Megtekintettük az Andrássy Franciska-émlékművet, majd a Bányászati Múzeumban betekintést nyertünk a térség gazdag bányászati múltjába. Hazafelé Kassán tettünk megállót, ahol leróttuk tiszteletünket II. Rákóczi Ferenc, édesanyja, Zrínyi Ilona, valamint gróf Bercsényi Miklós sírjánál a Szent Erzsébet-székesegyház altemplomában. Ezt követően felkerestük a Rodostói-házat, ahol a fejedelem életútjával és emigrációjának történetével ismerkedhettünk meg.

Felejthetetlen élményekkel gazdagodva érkezünk haza Hajdúböszörménybe 2026. május 29-én az esti órákban.

Pénzes Anikó osztályfőnök

Négy győzelem, egy régi álom és egy hivatás, amely megérdemli a megbecsülést

Gondolatok a IX. MTFE Sírásó Verseny után – a Paraklétosz Nonprofit Kft. ügyvezetőjétől, Tályai-Gajdán Ibolyától

Becsüljük meg a sírásókat, tiszteljük a munkájukat!

Van egy szakma, amelyről talán kevesebbet beszélünk, mint amennyit kellene.

Egy munka, amellyel nem szívesen kerülünk kapcsolatba, mégis mindannyiunk életének része lehet egyszer. Egy hivatás, amely a legnehezebb pillanataink egyikében válik igazán fontossá.

Ez a sírásó munkája.

Szeptember 5-én, Nyergesújfalun rendezték meg a IX. MTFE Sírásó Versenyt, amelynek a nyergesújfalui új köz-

temető adott otthont. A Magyarországi Temetőfenntartók és Üzemeltetők Egyesülete által szervezett szakmai megmérettetésen 19 kétfős csapat – 18 hazai és egy orosz páros – mérte össze szakmai tudását, gyorsaságát, pontosságát és fizikai felkészültségét.

Én pedig ismét ott voltam, nem először. Valójában **minden egyes versenyen ott voltam azóta, hogy a Paraklétosz Nonprofit Kft. csapata először elindult.**

Minden alkalommal, ugyanazzal az izgalommal figyelem a rajtot, a küzdelmet, az utolsó mozdulatokat és azt a pillanatot, amikor kiderül az eredmény.

Egy régi vágyam teljesült

Ügyvezetőként sokféle feladattal találkozok az ember. Vannak döntések, amelyek felelősséggel járnak, vannak sikerek, amelyekre büszkék vagyunk, és vannak olyan pillanatok, amelyek valamiért különösen közel kerülnek a szívünkhöz. Számomra a sírásóverseny ilyen.

Régi vágyam volt, hogy a Paraklétosz Nonprofit Kft. munkatársai elindulhassanak ezen a versenyen.

Amikor végül lehetőség nyílt rá, nem is volt kérdés, hogy szeretném, ha megmérettetnék magukat.

Elindultak. **Megnyerték.**

Akkor még nem tudtuk, hogy egy olyan történet kezdődik, amely évekkel később is folytatódik.

Azóta pedig minden alkalommal ott vannak a mezőny

élén.

Négy egymást követő győzelem

Az idei IX. MTFE Sírásó Versenyen ismét **Kiss László és Nagy Róbert, a Paraklétosz Nonprofit Kft. párosa állhatott a dobogó legfelső fokára. 1:21,44-es időeredménnyel megszerezték az első helyet.** Ezzel pedig már zsinórban **negyedik alkalommal** lettek a verseny győztesei.

Négy egymást követő elsőbbség. Ezt kimondani is kü-

lönleges érzés. De számomra az eredménynél is többet jelent az út, amely idáig vezetett.

Láttam őket az első versenyükön. Láttam a készülődést, a feszültséget, a koncentrációt, a fáradtságot és az örömet. Láttam, ahogy évről évre egyre magabiztosabban, mégis ugyanazzal az alázattal fognak az elvégzendő munkához, a gödör kiásásához. És közben azt is láttam, hogy ez nem egy egyszerű verseny.

A Paraklétosz második csapata is szépen helytállt: **7. helyezést ért el Kovács László és Szöllősi Lajos.**

Két csapat, két eredmény, de ugyanaz az elhivatottság. **Ez embert próbáló, rendkívül nehéz fizikai munka.**

A páros teljesítményét pedig nemcsak a hazai mezőnyben lehet mérni. Kiss László és Nagy Róbert korábban **két külföldi versenyről is első helyezéssel tért haza: először Lengyelországból, majd Szlovákiából** hozták el a győzelmet. Négy egymást követő hazai bajnoki cím és két külföldi elsőség.

Ügyvezetőként és kollégaként is **kimondhatatlanul büszke vagyok rájuk.**

De nemcsak ők álltak rajthoz

Fontosnak tartom azt is elmondani, hogy az évek során nem csupán László és Róbert mérettette meg magát. Több kollégánk is vállalta a verseny kihívását. Volt, aki egy alkalommal, volt, aki többször állt oda a rajthoz. Számomra mindannyian győztesek, mert ahhoz is bátorság

kell, hogy valaki megmérettesse magát a szakmájának legjobbjai között. A versenyzőknek nemcsak gyorsnak kell lenniük, hanem **pontosnak, fegyelmezettnek, kitartónak, és egymásra is oda kell figyelniük.**

A szabályok szerint meghatározott méretű – 80 centiméter széles, 200 centiméter hosszú és 160 centiméter mély – sírgödört kell kialakítaniuk, majd a kitermelt földből hantot kell készíteniük. A sírásásra két óra áll rendelkezésre, a hantolásra további 15 perc. Ez nem kevés munka, sőt, aki csak kívülről látja, talán el sem tudja képzelni, milyen fizikai teljesítmény egy ilyen gödör kiásása.

Az idei versenyen ráadásul a rendkívül száraz, kemény talaj miatt a csákány is gyakori munkaeszközzé vált. A por sokszor szinte eltakarta a versenyzőket. Nézni is fárasztó volt, hát még csinálni.

Amit kívülről talán nem látunk

A sírásó munkája azonban nemcsak azért nehéz, mert fizikailag megterhelő. Van ennek a hivatásnak egy másik oldala is: a **lelki teher.**

A sírásó munkája a halállal, a veszteséggel, a gyásszal és az emberi fájdalommal találkozik nap mint nap.

Miközben egy család életének egyik legnehezebb pillanatát éli át, valakinek gondoskodnia kell arról, hogy szerettük méltó módon vehesse át végső nyughelyét. **A sírásó sokszor csendben dolgozik, nem ő áll a középpontban, nem róla szól a búcsú, és mégis ott van.**

Pontosan, felelősségteljesen, a kegyelet szabályait és az emberi méltóságot szem előtt tartva.

A sírásó nem csupán ás

A munkája része annak, hogy egy család méltó módon búcsúzhasson el attól, akit szeretett. Ezért gondolom úgy, hogy ez a szakma sokkal nagyobb megbecsülést érdemel.

A verseny üzenete túlmutat a versenyen

Az MTFE évről évre azért rendezi meg ezt a különleges szakmai eseményt, hogy megmutassa a nagyközönségnek: a sírásás komoly szakmai tudást, fizikai felkészültséget és felelősséget kíván. Az egyesület célja a szakma társadalmi elismertségének erősítése is. Én ezt különösen fontosnak tartom, mert amit nem ismerünk, azt nehezebben becsüljük meg.

A verseny lehetőséget ad arra, hogy az emberek egy kicsit közelebb kerüljenek ehhez a munkához. Lássák meg, mennyi erőfeszítés van mögötte, lássák meg a szakmai tudást, és nem utolsó sorban a sírásó embereket.

És talán egy kicsit jobban megértsék azt is, hogy mennyi minden történik a háttérben a méltó búcsú előtt.

Egyetlen győzelem mögött is sok ember áll

Ügyvezetőként azt is megtanultam az évek során, hogy az eredmény mögött sohasem egyetlen ember áll. Egy győztes csapat mögött ott van a munkahely, ott vannak a kollégák, ott vannak a családok, ott vannak azok, akik elengedik a versenyzőt, támogatják a felkészülésben, biztatják, meghallgatják, amikor izgul, és büszkéek rá akkor is, amikor éppen nem sikerül úgy, ahogy szeretné.

Egy ilyen teljesítmény nem valósulhatna meg háttértámogatás nélkül

Ezért szeretném külön megköszönni a Paraklétosz Non-profit Kft. minden munkatársának és a versenyzők családjainak is azt a támogatást, amely nélkül ezek a sikerek nem születhetnének meg. Amikor valaki egy nehéz fizikai munkát végez, majd szabadidejében felkészül egy ilyen versenyre, az nemcsak az ő vállálása - az egy kicsit a családé is, a munkatársaké is. a munkahelyé is és természetesen az egész közösségé.

Én pedig minden alkalommal ott álltam a pálya szélén

Talán ez az egyik legszebb része számomra ennek az egész történetnek - ott lenni, szurkolni, izgulni, nézni, ahogy a kollégák minden erejüket beleadják.

És amikor elfáradnak, amikor már nehéz, amikor a gödör mélyén járnak, tudni, hogy valahol a pálya szélén ott vannak azok, akik hisznek bennük. Én ezt minden versenyen átéltem és őszintén mondom: **minden egyes alkalommal ugyanúgy izgulok.**

Lehet bármennyi győzelem mögöttünk, a rajt pillanatában mindig ott van az a bizonyos feszültség: Mi lesz most? Sikerül? Elég lesz az idő? Mit mutat majd a zsűri?

És amikor megszületik az eredmény, az emberben egyszerre van jelen a megkönnyebbülés, a büszkeség és a hála.

Köszönet azoknak, akik ezt lehetővé teszik

Köszönet illeti a **Magyarországi Temetőfenntartók és Üzemeltetők Egyesületét**, amely évről évre megszervezi ezt a különleges szakmai eseményt, és lehetővé

get teremt arra, hogy a sírások megmutathassák tudásukat és teljesítményüket.

Köszönöm az idei helyszíni szervezést a **Léthé Temetkezési Kft.**-nek, amelynek munkája nélkül nem valósulhatott volna meg ilyen gördülékenyen a rendezvény.

Köszönjük a támogatást a **KARSOL Kft.-nek, az OTEI-nek és a KELETFA Kft.-nek.**

És köszönet mindenkinek, aki akár munkával, akár támogatással, akár szurkolással hozzá tett ehhez a naphoz.

Büszkeség – nemcsak a győzelem miatt

A négy egymást követő első helyezés természetesen hatalmas büszkeség, de ha egyetlen dolgot kellene kiemelnem, akkor nem a kupát választanám, hanem azt, amit ez az egész történet képvisel

Azt, hogy vannak emberek, akik nap mint nap elvégzik a rájuk bízott munkát.

Azt, hogy vannak kollégák, akik vállalják a kihívást.
Azt, hogy vannak családok, akik mögöttük állnak.
Azt, hogy van egy munkahelyi közösség, amely támogatja őket.

És azt, hogy van egy szakma, amelynek tagjai a legnehezebb emberi pillanatokban is helytállnak.

Ez számomra sokkal többet jelent egy versenygyőzelemnél.

Négy alkalommal magyarországi versenyt nyerni fantasztikus, amit két külföldi verseny győzelmével tetézték.

Látni, ahogy a kollégáim újra és újra kiállnak, dolgoznak, küzdenek, egymást segítik, majd büszkén képviselik a munkahelyüket – ez az, amire igazán büszke vagyok.

Becsüljük meg a sírásokat!

Talán eljött az ideje annak, hogy egy kicsit más szem-

mel nézzünk erre a hivatásra. Ne csak akkor gondoljunk rá, amikor szükségünk van rá, hanem akkor is, amikor elismerést érdemel, mert a sírás munkája nehéz, fizikailag és lelkileg egyaránt. Viszont fontos, szükséges és méltóságteljes.

Becsüljük meg a sírásokat, tiszteljük a munkájukat, ismerjük el a hivatásukat!

Én pedig ügyvezetőként egy dolgot biztosan tudok: büszke vagyok a kollégáimra.

Büszke vagyok azokra is, akik versenyeztek, és azokra

is, akik a háttérből segítették őket. Büszke vagyok arra, hogy annak idején egy régi vágyam teljesülhetett, és elindíthattuk a Paraklétosz Nonprofit Kft. első csapatát ezen a versenyen és talán még büszkébb vagyok arra, hogy abból az első győzelemből egy olyan történet lett, amelynek ma már **négy egymást követő bajnoki cím a része.**

Kiss László és Nagy Róbert – szívből gratulálok nektek és minden kollégámnak, aki valaha vállalta ezt a megmérettetést:

Köszönöm a bátorságotokat, a kitartásotokat, a munkátokat és azt, hogy méltón képviselitek a Paraklétosz Nonprofit Kft-t és ezt a nem mindennapi hivatást.

Szép volt, fiúk! Büszkék vagyunk rátok!

És talán ez a legfontosabb üzenet, amit hazavihetünk Nyergesújfaluról:

Vannak munkák, amelyekről keveset beszélünk, mégis nélkülözhetetlenek és vannak emberek, akik mások legnehezebb napjain is csendben helytállnak.

Őket meg kell becsülnünk!

Tályai-Gajdán Ibolya

Anyakönyvi hírek 2026. június-augusztus

Kereszttségben részesültek:

Czifra László, Takács Zalán, Komáromi Hanna, Dobi Anna, Nagy-Csiha Luca, Nagy-Csiha Máté, Bácsi Attila, Szűcs Katalin Anita, Orosz Fanni, Fazekas Flóra, Orosz Bernát

Házasságukra áldást kértek:

Baja Áron és Szabó Nikolett, Dr. Görög Marcell és Gyürky Anna, Szegedi Martin Erik és Pomázi Enikő, Töviskes Krisztián Sándor és Török Hajnalka, Uzonyi Antal és Kelemen Boglárka

Temetések:

Debreczeni Gáborné sz: Kállai Ilona (88), özv. Hunyadi Jánosné sz: Pipó Margit (85), Sipos Antalné sz: Molnár Julianna (95), Ó Szabó Márton (94), Nagy Tamás (55), Boros Istvánné sz: Kiss Mária (55), Dobó Sándorné sz: Veres Mária (90), Kathi Mártonné sz: Szekeres Zsuzsanna (92)

Várunk rendszeres gyülekezeti alkalmainkra!

Istentisztelet és gyermek istentisztelet	Vasárnap 9 óra	Hetente	Az ovis és kisiskolás gyermekek az ének alatt átmennek a gyülekezeti terembe foglalkozásvezetővel	Bocskai téri Református Templom
Hétkezdő reggeli áhítat	Hétfő 7:45	Hetente	BDRÁI tanulóinak és az érdeklődőknek	
Imaközösség bibliaórája	Hétfő 14:30	Hetente	Igehallgatás, imádkozás, egymás meghallgatása	Az alkalmak nyíltak, bárki részt vehet rajtuk.
Férfi kör	Szerda 18 óra	Minden hónap 1. és 3. szerdáján (októbertől júniusig)	Férfiaknak, édesapáknak	
Mindenki bibliaórája	Péntek 18 óra	Minden páros héten pénteken	Az aznapi újszövetségi igeszakasz magyarázata, megbeszélése	Helyszín a Gyülekezeti Ház, Bocskai tér 7.
Élő kövek ifi	Szombat 16 óra	Hetente	14-24 éveseknek	
Kis ifi	Csütörtök 14:30	Hetente (októbertől júniusig)	11-13 éveseknek	Gyülekezeti ház
Szeretgető	Csütörtök 10 óra	Minden hónap 1. és 3. csütörtökén	Mama és baba (3 éves korig)	Gyülekezeti ház
Istentisztelet	Szerda 13:30	Minden hónap 2. és 4. szerdáján	Az otthon lakóinak	Szent Kamill Idősek Otthona
Istentisztelet	Csütörtök 10 óra	Hetente	Az otthon lakóinak	Fazekas Gábor Idősek Otthona
Istentisztelet	Vasárnap 15 óra	Minden hónap 1. vasárnapján	Pród	Művelődési Ház
Istentisztelet	Vasárnap 15 óra	Minden hónap 2. vasárnapján	Hajdúvid	Művelődési Ház
Pedagógus bibliaóra	Kedd 16:30	Minden hónap 2. keddjén	Pedagógusoknak	Gyülekezeti Ház

A Bocskai téri Református Egyházközség Gyülekezeti Hírlevele

Megjelenik kéthavonta. Nyomdai előállítás: Litográfia Nyomda Debrecen Felelős kiadó: Loment Péter lelkipásztor. Szerkesztők: Barakné Horváth Eszter és Loment Péter. Kiadványunkat adományokból tartjuk fenn. Ingyenesen terjesztjük. Bizonyágtételeket, írásokat a bocskaiteri.ujzag@gmail.com e-mail címre várjuk

Számlaszám: 10400346-00026769-00000008

4220 Hajdúböszörmény, Újvárosi u. 1.

Tel./Fax: (52) 229-998

E-lel: bocskaiteri.egyhaz@gmail.com

<https://www.bocskaiter.hu>

Lapzárta: november 30.

